

ANNE

SALLY
HEPWORTH

ANNE

Çeviren
Çiğdem Köföncü

Öldürmeyi hayal bile edemeyeceğim kayınvalidem Anne için...
Ve ara sıra öldürmeyi hayal ettiğim kayınpederim Peter için...

TEŞEKKÜR

İşte yine buradayız, bir dizi teşekkür daha, bugüne kadarki beşincisi. Beşincisi! İnanamıyorum.

Hayatımda birçok insan hakkında (kim olduğunuzu biliyorsunuz) gelip geçici cinayet hayallerim olsa da kayıinvalidemi öldürmeyi hiç hayal etmediğimi belirterek başlamak isterim. Sanırım bu kitabı tüm aileyi darmadağın etmeden yazabilmemin sebebi de bu. Bu yüzden, tüm bu süreç boyunca inanılmaz derecede iyi huylu olduğun için teşekkür ederim Anne. Gelininin yeni kitabının adını duyan tüm kayıinvalidelerin bu kadar nazik davranacağını sanmıyorum.

Alışılmışın dışında sorularımı yanıtlayan harika polis ekibime (Megan MacInnes, Andria Richardson ve Kerry Merrett) e-postalarımı cevap verdiğiniz, taslağı okuduğunuz ve hatta cinayet teknikleri konusunda bana beyin fırtınası yapmamda yardımcı olduğunuz için (kayıinvalidem bilinmeyen sebeplerden aniden ölse bile, her şeyin kayıt altına alındığını hatırlattı) hanımlar, size sonsuza dek minnettarım.

Ve inanılmaz editörüm Jennifer Enderlin olmasaydı nerededir olurdum? İçgüdülerime güvendiğin ve ben onlara güvenmeyi bıraktığımda yazımın kontrolünü yeniden kazanmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen iyi bir editörün en güzel temsilisin. Ayrıca geçen yıl New York'ta tanışmaktan mutluluk duy-

duğum St. Martin's ekibine de teşekkür ederim. Sizlerle daha birçok kez buluşmayı dört gözle bekliyorum.

Dünya çapındaki yayıncılarıma teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Keskin editöryal bakış açıları için... Ayrıca beni ara sıra öğle yemeğine çıkardıkları için Pan Macmillan Avustralya'dan Cate Paterson ve Alex Lloyd'a özel teşekkürler. Öğle yemelerine bayılırım.

Halkla ilişkiler uzmanlarım (yeri doldurulamaz Katie Bassel ve inanılmaz Lucy Inglis) ikinizi bir şişeye koyup yanımda taşıyabilsem, taşırdım. Bunu yapmanın bir yolunu bilen varsa lütfen bana bildirsın.

Muhteşem Rob Weisbach'a. Nasıl bu kadar şanslıyım? Sen işinin en iyisisin ve gerçek bir beyefendisin. Yaptığın her şey için minnettarım. (Ayrıca emoji kullanmaya başladığın için de teşekkür ederim; onları ne kadar sevdiğimi bilirsin.)

Yazar ekibime, yani Bellotta Kızları'na (Kulağa hoş geliyor, değil mi?), eserleri yayımlanmış bir yazar olmanın sevinçlerini ve onur kırıcı yanlarını benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bildiğim kadarıyla imza günü sırasında kitabı çalınan tek kişi benim ve bu rozeti onurla taşıyacağım. Bu kitabı taslakken okuyup bana geri bildirimde bulundukları için Jane Cockram ve Lisa Ireland'a özel teşekkürler. Ayrıca eleştiri ortağım ve arkadaşım Meredith Jaeger'a da özel teşekkürler.

Kitaplarımdan birinde kötü adam olarak yer alma korkusuyla yaşayan aileme ve arkadaşlarıma. Bu geçerli bir korku. Bana iyi davranın.

Ve son olarak okurlarıma, bu karakterleri sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım sizi etkilerler, duygulandırır veya bir şekilde eğlendirirler. Eğer öyleyse, işimi yapmışım demektir.

LUCY

Polis arabası geldiğinde mutfak masamda çamaşırları katlıyordum. Hiç tantana etmediler, sirenler veya yanıp sönen ışıklar yoktu ama midemde Doğa Ana'nın bir şeylerin ters gittiğine dair uyarısı gibi olan küçük bir huzursuzluk başladı. Hava kararıyordu, akşamın erken saatleriydi ve komşuların verandasındaki ışıklar yanmaya başlıyordu. *Akşam yemeği vaktiydi.* Bir sorun olmadı, sürece polis akşam yemeği vaktinde kapınıza gelmezdi.

Kemerli geçitten farklı mobilyalara yayılıp kendi cihazlarına doğru eğilmiş hâlde duran tembel çocuklarımın olduğu oturma odasına baktım. Hayattalardı. Zarar görmemişlerdi. Belki hafif bir ekran bağımlılığı dışında sağlıklıydılar. Yedi yaşındaki Archie, büyük iPad'de Wii oyunları oynayan bir aileyi izliyordu. Dört yaşındaki Harriet küçük iPad'de Amerika'daki minik kızların oyuncak paketlerini açma videolarını izliyordu. İki yaşındaki Edie bile ağzı açık bir şekilde televizyona bakıyordu. Ailemin hepsinin bu çatı altında olması beni bir nebze rahatlatmıştı. En azından çoğunun... Birdenbire, *baba*, diye düşündüm. *Yo hayır, lütfen babam olmasın.*

Tekrar polis arabasına baktım. Farlar hafif yağın yağmuru aydınlatıyordu.

En azından çocuklar değil, diye fısıldadı kafamın içindeki suçlu küçük bir ses. *En azından Ollie değil.* Ollie, arka verandada hamburger pişiriyordu. Güvendeydi. Bugün işten erken gelmişti, belli

ki kendini iyi hissetmiyordu, gerçi pek de hasta görünmüyordu. Her neyse, hayattaydı ve bunun için tüm kalbimle minnettardım.

Yağmur biraz hızlandı ve sisi belirgin damlalara dönüştürdü. Polis motoru kapattı ama hemen dışarı çıkmadı. Ollie'nin bir çift çorabını katlayıp çamaşır yığınının üstüne koydum ve bir çift daha aldım. Ayağa kalkıp kapıya gitmem gerekiyordu ama elle-rim otomatik pilottaymış gibi katlamaya devam ediyordu. Sanki normal davranmayı sürdürürsem polis arabası yok olacak ve her şey yoluna girecekti. Ama işe yaramadı. Bunun yerine, sürücü koltuğundan üniformalı bir polis memuru çıktı.

"Anneeee!" diye seslendi Harriet. "Edie televizyon izliyor!"

İki hafta önce tanınmış bir haber muhabiri, üç yaşın altındaki çocukların televizyona maruz kalmasından duyduğu "tikinti"den açıkça bahsetmiş, hatta bunu "çocuk istismarı" olarak adlandırmıştı. Çoğu Avustralyalı anne gibi ben de buna öfkelenmiş ve tahmin edilebilir bir nutuk atmıştım: "O ne bilir ki? Muhtemelen bir dadı ekibi vardır ve hayatında bir gün bile çocuklarına bakmamıştır!" Sonra da 'Edie için ekran yok kuralını' hızla uygulamaya koymuştum ve bu yeni kural yirmi dakika önce enerji şirketiyle yaptığım telefon konuşmasında, Edie o eski, "Anne, annee, ANNEEEEEEE..." numarasını denemeye karar verene ve ben de pes edene kadar sürmüştü. Sonunda *Play School'un* bir bölümünü açmış ve telefon görüşmemi bitirmek için yatak odasına çekilmiştim.

"Sorun değil, Harriet," dedim, gözlerim hâlâ penceredeyken.

Harriet'ın küçük, asık suratı karşımda belirdi. Koyu kahve saçları ve kalın kakülleri yüzünde bir paspas gibi sallanıyordu. "Ama DEDİN Kİ..."

"Ne dediğimi boş ver. Birkaç dakikadan zarar gelmez."

Polis yirmili yaşlarının ortalarında, hatta zorlasam otuzlu yaşlarında görünüyordu. Polis şapkası elindeydi ama dar pantolonunun önünü çekıştirmek için şapkayı kolunun altına sıkıştırdı. Benzer yaşlarda, kısa boylu, tombul bir kadın polis şapkası kafasında yolcu koltuğundan indi. Arabanın etrafından dolaşp

yan yana yürümeye başladılar. Kesinlikle bizim eve geliyorlardı. *Nettie*, diye düşündüm aniden. *Konu Nettie*.

Bu mümkündü. Ollie'nin kız kardeşi son zamanlarda sağlık sorunlarıyla boğuşuyordu. Ya da belki konu Patrick'ti? Yoksa bambaşka bir şey miydi?

Gerçek şu ki, bir yanımda bunun Nettie, Patrick veya babam olmadığını biliyordu. Bazen bir şeyleri öylesine *bilmek* çok garipti.

"Burgerler hazır."

Kapının sinekliği sürtünerek açıldı ve Ollie elinde bir tabak etle arka kapıda belirdi. "Timsah maşasını" şıklatırken kızlar da üzerine koşup çalınan ön kapıyı neredeyse bastırarak kadar yüksek sesle cıgıllar atarak zıplamaya başladılar.

Neredeyse.

"Kapı mıydı?" Ollie endişeyle değil de merakla kaşını kaldırdı. Aslında, hareketli görünüyordu. *Hafta içi bu saatte gelen beklenmedik bir misafir! Kim olabilir ki?*

Ollie ikimizin arasında sosyal olanımız, çocukların okulundaki *Ebeveynler ve Arkadaşlar* komitesinde gönüllü olarak çalışanımızdı. Çünkü bu "insanlarla tanışmak için güzel bir yoldu", bahçede konuştuklarını duyarsa arka çitin üzerinden sarkan ve komşulara merhaba diyenimiz, belli belirsiz tanıdık gelen insanlara yaklaşip onları tanıyip tanımadığını anlamaya çalışanımızdı.

İnsan canlısı biriydi. Ollie için hafta içinde kapının beklenmedik bir şekilde çalınması felaketten çok heyecan işaretiydi.

Ama elbette polis arabasını görmemişti.

Edie koridorda hızla koştu. "Ben bakarım, ben bakarım."

"Bir dakika bekle, Edie-böcek," dedi Ollie hamburger tabağını koyacak bir yer ararken. Ama yeterince hızlı değildi çünkü o tezgâhta yer bulana kadar Edie çoktan kapıyı açmıştı.

"Poliiiiş!" dedi hayretle.

Tabii ki peşinden koşup kapıdaki polisten özür dilemem gereken bir andı bu ama ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Neyse ki Ollie, Edie'nin arkasından koşarak gelip saçlarını şakacı bir şekilde karıştırdı.

“Merhaba,” dedi polislere. Omzunun üzerinden eve doğru baktı, aklı birkaç saniye önceki olaydaydı, belki de gaz tüpünü kapatmayı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyor ya da hamburger tabağını tezgâha güvenli bir şekilde koyup koymadığını kontrol ediyordu. Kötü haber almak üzere olan birinin klasik davranışı. Sanki hepimizi bir televizyon programında izliyor-muşum gibi hissettim. Hiçbir şeyden haberi olmayan yakışıklı baba ve sevimli çocuğu. Hayatları altüst olmak üzere olan... Sonsuza dek mahvolacak sıradan bir banliyö ailesi.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Ollie, sonunda dikkatini tekrar polislere vererek.

“Ben Başkomiser Arthur,” dedi bulunduğum yerden görmediğim kadın. “Ve bu da Polis Memuru Perkins. Siz Oliver Goodwin misiniz?”

“Evet.” Ollie, Edie’ye gülümsedi hatta göz kırptı. Bu fazla dramatik davrandığıma ikna olmama yetti. Kötü bir haber olsa bile, o kadar da kötü olmayabilirdi. Hatta *bizim* kötü haberimiz bile olmayabilirdi. Belki de komşulardan biri soyulmuştu? Polis böyle bir olaydan sonra her zaman etrafı araştırırdı, değil mi?

Birdenbire, birkaç dakika sonra her şeyin yoluna gireceğini bildiğim o anı ipe çektim. Ollie ile ne kadar paranoyak olduğuma nasıl geleceğimizi düşündüm. *Ne düşündüğüme inanmayacaksınız*, diyecektim ona, o da gözlerini devirip gülümseyecekti. *Her zaman endişelisin*, diyecekti. *Tüm bu endişelerle bir şeyleri nasıl başarabiliyorsun?*

Ama birkaç adım ilerlediğimde endişelerimin gereksiz olduğunu gördüm. Bunu polisin yüzündeki kasvetli ifadeden, ağzının köşelerinin aşağı kıvrılmasından anladım.

Polis memuru Edie’ye, sonra tekrar Ollie’ye baktı. “Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Ollie’nin yüzünde ilk belirsizlik izleri belirdi. Omuzları kasıldı ve biraz daha dikleşti. Belki de farkında olmadan Edie’yi korumak için kapının arkasına itti.

“Edie-böcek sana *Wiggles’ı* açmamı ister misin?” dedim sonunda öne doğru bir adım atarak.

Edie gözlerini polisten ayırmadan kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Yumuşak, yuvarlak yüzü ilgiyle aydınlandı. Tıknaz, titrek bacakları inanılmaz bir kuvvetle yere basıyordu.

“Hadi hayatım,” diye tekrar denedim, soluk altın rengi saçlarını okşayarak. “Dondurmaya ne dersin?”

Bu Edie için daha büyük bir ikilemdi. Bana uzun bir süre baktı ve güvenip güvenemeyeceğini değerlendirdi. Ardından Archie’ye Paddle Pops’u* çıkarması için bağıştım ve Edie de koridorda hızla uzaklaştı.

“İçeri girin,” dedi Ollie polise ve içeri girip bana hızlı ve kibar bir gülümsemeyle baktılar. *Üzgün* bir gülümsemeyle. Kalbimi delen, beni biraz çileden çıkaran bir gülümsemeyle. *Komşular değil*, diyordu o gülümseme. Bu kötü haber sizin.

Evimizde pek fazla özel ortak alan olmadığı için Ollie polisi yemek odasına götürdü ve birkaç sandalye çekti. Yeni katladığım çamaşırları bir sepete tıkıp peşlerinden gittim. Çamaşır yığını, yıkılan binalar gibi birbirine girdi. Polisler sandalyelere oturdu, Ollie kanepenin koluna tünedi ve ben de kaskatı kesilmiş bir şekilde ayakta bekledim. Hazırlanıyordum.

“Öncelikle Diana Goodwin’in akrabaları olduğunuzu teyit etmem gerekiyor...”

“Evet,” dedi Ollie, “Kendisi annem olur.”

“O zaman çok üzgünüm,” diye söze başladı kadın polis. Gözlerimi kapattım çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Kayınvalidem ölmüştü.

* Paddle Pop, Avustralya’daki Streets tarafından üretilen ve Avustralya, Yeni Zelanda ve diğer birkaç ülkede satılan bir dondurmadır. –en

LUCY

On yıl önce...

Bir keresinde biri bana hayatta iki ailen olur demişti. Doğduğun aile ve seçtiğin aile. Ama bu tamamen doğru sayılmazdı, değil mi? Evet, eşinizi seçebilirdiniz ama örneğin çocuklarınızı seçemezsiniz. Kardeşlerinizi veya görünmelerinizi seçemezsiniz, eşinizin içki sorunu olan bekâr teyzesini veya sürekli İngilizce bilmeyen kız arkadaşları olan kuzenini seçemezsiniz. Daha da önemlisi, kayınvalidenizi seçemezsiniz. Her şeyi kaderin kahkaha atan askerleri belirlerdi.

“Merhaba?” diye seslendi Ollie. “Evde kimse var mı?”

Goodwinlerin evinin genişleyen fuayesinde durup her yöne doğru uzanan mermere baktım. Muhteşem bir kristal avizenin altında bodrumdan birinci kata kadar uzanan kıvrımlı bir merdiven vardı. Kendimi *Hello!* dergisinin sayfalarına adım atmış gibi hissettim; ünlülerin süslü mobilyalara veya çimenli tepeliklere binicilik çizmeleriyle uzanıp ayaklarının dibindeki Golden Retrieverlarla poz verdikleri o gülünç fotoğrafların olduğu sayfalara. Buckingham Sarayı’nın içinin ya da Buckingham değilse bile, en azından küçük saraylardan birinin, St. James veya Clarence House’un içinin de hep böyle görüldüğünü hayal etmişim.

Ollie’nin gözlerine bakmaya çalıştım... Ne için? Onu uyar-
mak için mi? Övmek için mi? Açıkçası emin değildim ama çok-

tan içeriye dalıp gelişimizi duyurduğu için bu anlamsız geldi. Hazırlıksız olduğumu söylemek, olabilecek en görkemli küçümseme olurdu. Ollie akşam yemeği için ailesinin evine gelmemi önerdiğinde kendi çocukluğumun geçtiği türden şirin, sarı tuğlalı bir bungalovda lazanya ve salata hayal etmiştim. Sepya renkli bebek fotoğraflarından oluşan bir albüme hayranlıkla sarılmış bir anne, bir kutu bira ve temkinli bir gülümsemeyle kaba ama gururlu ve sosyal açıdan beceriksiz bir baba hayal etmiştim. Bunun yerine aydınlatılmış sanat eserleri ve heykeller parlıyordu, sosyal açıdan beceriksiz olsun ya da olmasın, ebeveynler hiçbir yerde yoktu.

“Ollie!” Ollie’nin dirseğini yakaladım ve tam öfkeyle fısıldayacakken tombul, kırmızı yüzlü bir adam evin arkasındaki büyük, kemerli bir kapıdan içeri daldı. Elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı.

“Baba!” diye bağırdı Ollie. “İşte buradasın!”

“Vay canına. Bakın kimler gelmiş.”

Tom Goodwin uzun boylu, esmer oğlunun tam tersiydi. Kısa boylu, kilolu ve şık olmayan Goodwin kırmızı kareli gömleğini, göbeğinin hemen altındaki pantolonunun içine sokmuştu. Kollarını oğluna sardı ve Ollie yaşlı adamın sırtına vurdu.

“Sen Lucy olmalısın,” dedi Tom, Ollie’yi bıraktıktan sonra. Elimi tuttu ve içtenlikle sıktı, alçak bir ısıklık çaldı. “Aman Tanrım! Aferin evlat.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Goodwin.” Gülümsedim.

“Tom! Bana Tom de.” Bana paskalya çekilişini kazanmış gibi gülümsedi, sonra kendine gelir gibi oldu. “Diana! Diana neredesin? Geldiler!”

Bir iki dakika sonra Ollie’nin annesi evin arkasından çıktı. Beyaz bir gömlek ile lacivert pantolon giymişti ve gömleğinin önündeki var olmayan kırıntıları silkeliyordu. Birden kendi kıyafet seçimimi düşündüm. Anneme ait olan, 1950’lerden kalma, kırmızı beyaz puantiyeli, kabarık etekli bir elbise giymiştim. Hoş olacağını düşünmüştüm ama şimdi, özellikle Ollie’nin annesinin

sade ve ağırbaşlı kıyafeti göz önüne alındığında, abartılı ve aptalca görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi birkaç adım öteden. “Zili duymadım.”

“Bu Lucy,” dedi Tom.

Diana elini uzattı. Eline uzandığımda düz ayakkabılarına rağmen kocasından neredeyse bir kafa boyu daha uzun olduğunu ve belindeki hafif orta yaş kalınlaşması dışında bir sokak lambası kadar zayıf olduğunu fark ettim. Gümüş rengi saçları zarif, çene hizasında küt kesilmişti, düz bir Romalı burnu vardı ve Tom’un aksine Ollie annesine çok benziyordu.

Ayrıca tokalaşmasının soğuk olduğunu da fark ettim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Goodwin,” dedim ve taşıdığım çiçek buketini uzatmak için elimi indirdim. Ollie, “Çiçekler pek ona göre değil,” demesine rağmen yolda çiçekçiye uğramakta ısrar etmiştim.

“Her kadın çiçekleri sever,” diye cevap vermişim gözlerimi devirerek. Ama mücevher takmamış olduğunu, boyasız tırnaklarını ve şık ayakkabılarını görünce yanıldığımı hissetmeye başladım.

“Merhaba, anne,” dedi Ollie, annesini sımsıkı kucaklayarak kendine çekerken. Annesi de ona karşılık verdi, hatta oğlunu sıkıca kucakladı. Ollie ile yaptığım birçok konuşmadan, annesine hayran olduğunu biliyordum. Avustralya’daki çoğu hamile veya küçük çocuklu mülteciler için tek başına yürüttüğü yardım kuruluşundan bahsederken neredeyse gururdan patlıyordu. *Elbette* çiçekleri önemsiz bulur, diye düşündüm aniden. Ben bir aptaldım. Belki de bebek kıyafetleri veya doğum malzemeleri getirmeliydim?

“Tamam, Ollie,” dedi kadın oğlu onu hâlâ bırakmayınca. Doğruldu. “Lucy’ye doğru düzgün merhaba bile diyemedim!”

“Neden salona gidip bir şeyler içmiyoruz, böylece birbirimizi daha iyi tanırız?” dedi Tom ve hepimiz evin arkasına doğru döndük. Tam o sırada köşeden beliren bir yüz gördüm.

“Nettie!” diye bağırdı Ollie.

Ollie ile Tom hiç benzemese de Antoinette'in Tom'un kızı olduğuna hiç şüphe yoktu. Tom gibi kırmızı yanaklı ve tıknazdı ama aynı zamanda sevimli bir güzelliğe de sahipti. Gri yünlü elbisesi ve siyah süet çizmeleriyle de şık görünüyordu. Ollie'ye göre küçük kız kardeşi evliydi, çocuksuzdu ve bir pazarlama şirketinde yönetici olarak çalışıyor, sık sık kadınlar ve cam tavanlar hakkında konuşması için konferanslara davet ediliyordu. Otuz iki yaşındaydı, benden sadece iki yaş büyüktü. Bu durum bana etkileyici ve biraz da korkutucu gelmişti ama beni kocaman sevimli bir ayı gibi kucaklayarak karşılayınca bunları unuttum gitti. Anlaşılan Goodwinler sarılmayı çok seviyorlardı.

Hepsi, belki Diana hariç...

"Hakkında çok şey duydum," dedi Nettie. Kolunu benimkine doladı ve pahalı bir parfüm kokusu etrafımı sardı. "Gel de kocam Patrick ile tanış."

Nettie beni kemerli bir kapıdan, asansöre benzeyen bir şeyin yanından sürükledi. *Bir asansör!* Yürürken çerçevesi sanat eserleri ve çiçek aranjmanlarının, kayak pistlerinde ve sahilde geçirdikleri aile tatillerinin fotoğraflarının önünden geçtik. Tom, Diana, Nettie ve Ollie'nin arka planda bir piramitle çölde develerin üzerinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı, hepsi el ele tutuşmuş ve ellerini göğse kaldırmıştı.

Çocukken, evimden arabayla bir saatten az mesafedeki sahil kasabası Portarlington'a tatile giderdim.

Kanepeler, koltuklar, büyük, pahalı görünümlü halılar ve ağır ahşap sehpa ile dolu, aşağı yukarı dairem büyüklüğünde bir odada durduk. Devasa bir adam koltuktan kalktı.

"Patrick," dedi. Tokalaşması soğuktu ama özür diler gibi görünüyordu, bu yüzden fark etmemiş gibi yaptım.

"Lucy, tanıştığıma memnun oldum."

Nettie için ne beklediğimi bilmiyordum... Belki de onun gibi küçük, zeki, memnun etmeye hevesli birini... 1.90 boyundaki Ollie'nin uzun boylu olduğunu düşünmüştüm ama Patrick dağ gibiydi. En az iki metreydi. Boyunun yanı sıra ekose gömleği ve

pamuklu pantolonu, yuvarlak yüzü ve hevesli gülümsemesiyle bana biraz Tom'u hatırlattı. Omuzlarında örgü bir kazak vardı, *tiki tarzı*...

Tüm selamlaşmalar bittikten sonra Ollie, Tom ve Patrick geniş kanepeye gömüldüler. Diana ile Nettie ise içki masasına doğru yürüdüler. Bir an tereddüt ettikten sonra kadınların yanına gittim.

"Sen otur, Lucy," diye yönlendirdi Diana.

"Ah, yardım etmekten mutluluk duyuyum..."

Ama Diana dur der gibi elini kaldırdı. "Lütfen," dedi. "Sadece otur."

Diana belli ki kibar olmaya çalışıyordu ama ben kendimi biraz reddedilmiş hissettim. Elbette mutfakta onunla dirsek temasında bulunmayı, hatta belki de doğaçlama bir sos hazırlayarak aşabileceğim ufak bir salata krizi yaşamayı hayal ettiğimi bilmiyordu (yemek pişirme yeteneğim ancak bir salata krizine yetiyordu). Ona sokulduğumu ve onun da bana fotoğraf albümlerini, aile ağaçlarını gösterip Ollie'nin homurdanacağı uzun uzadıya hikâyeler anlatacağını hayal ettiğimi bilmiyordu. Bütün akşamı onun yanında geçirdikten sonra eve gittiğimizde benim ona âşık olduğum kadar, onun da bana âşık olmasını planladığımı bilmiyordu.

Bunun yerine oturdum.

"Demek Ollie ile birlikte çalışıyorsunuz?" dedi Tom, ben kanepede Ollie'nin yanına yerleşirken.

"Evet," dedim. "Üç yıldır."

"Üç yıl mı?" Tom şok olmuş gibi yaptı. "Acele etmedin, değil mi dostum?"

"Yavaş ilerledi," dedi Ollie.

Ollie işyerindeki o klasik, sağlam adamdı. En berbat flört hikâyelerimi dinleyip anlayışla omuz vermeye her zaman hazır olan kişiydi. Ollie daha önce çıktığım güçlü, kontrol etmeyi seven pisliklerin aksine neşeli, mütevazı ve her zaman iyi bir adamdı. En önemlisi, bana hayrandı. Bunu fark etmem biraz zaman almıştı ama hayran olunmak, karizmatik piçler tarafından kandırılmaktan çok daha güzeldi.

“Ollie patronun değil, değil mi?” diye göz kırptı Tom. Korkunç derecede cinsiyetçi bir espriydi ama Tom’a sinir olmak zordu.

Diana, “Tom!” diye çıkıştı ama belli ki o da kocasına sinir olmakta zorlanıyordu. Elinde içkilerle geri döndü ve çok sevimli, itaatsiz çocuğunu terbiye etmeye çalışan bir anne gibi dudaklarını b zd . Bana bir kadeh kırmızı şarap uzatıp Ollie’nin diğer tarafına oturdu.

“Eşit pozisyonlardayız,” dedim Tom’a. “Ben teknik pozisyonlar için eleman alıyorum, Ollie personeli destekleme görevini sürdürüyor. Yakın alışıyoruz.”

Tuhaf bir şekilde, her şey bir rüyada başlamıştı. Büyük teyzem Gwen’in doksanıncı doğum gününde başlayan ve ilkokuldan en iyi arkadaşımın yaşadığı evde sona eren tuhaf, dolambaçlı bir r yaydı ama arkadaşım artık küçük bir kız değil, yaşlı bir kadındı. Ama bir yerlerde, ortada bir yerde Ollie de vardı. Ve bir şekilde farklıydı. Daha seksiydi. Ertesi gün işyerinde, ona bir önceki gece kendisini rüyamda gördüğümü yazdığım bir e-posta gönderdim. Beklenen o, “Ne yapıyordum?” şakası alttan alta bir espriyle devam etti. Ollie’nin ofisi benimkinin hemen yanındaydı ama birbirimize her zaman yan ofisten e-postalar gönderirdik: ortak patronumuzun Donald Trump saçı hakkında esprili yorumlar, ofisin Noel partisindeki şüpheli davranışlar, öğle yemeği için suşi siparişleri. Ama o gün farklıydı. Günün sonunda, ismi gelen kutumda belirdiğinde kalbim duracak gibi oldu.

Bu durumu bir süre düşündüm. Bu bir kaamaktı... Bir ilişi değildi ve kesinlikle * yle bir* ilişi değildi. Ama onun her sabah tren istasyonunda bir sarhoşa para verdiğini (sarhoş ona hakaret ettikten ve ikisini almakla suladıktan sonra bile), alışveriş merkezinde kayıp küçük bir ocuk görünce hemen omuzlarına alıp annesini herhangi bir yerde görüp göremediğini sorduğunu fark ettiğimde, zihnimi giderek daha fazla kaplamaya başladığını anladım ve bir gerçekle karşılaştım: işte oydu. O, aradığım kişi ydi.

Ollie’nin ailesine hik yeyi (rüya hariç) anlattım ve gergin olduğumda hep yaptığım gibi, kollarımı kullanarak hızla ve hiç

durmadan konuştum. Tom hikâyesinin anlatımına tamamen kapılmıştı, ben konuşurken ara ara oğlunun sırtını sıvazlıyordu.

“Şimdi siz de bana... Kendinizden bahsedin,” dedim, gücüm tükendiğinde.

“Nettie, Martin Holdsworth’ta pazarlama yöneticisi,” dedi Tom, gururla. “Koskoca bir departmanı yönetiyor.”

“Peki ya sen, Patrick?” diye sordum.

“Ben bir muhasebe şirketi işletiyorum,” dedi Patrick. “Şu anda küçük ama zamanla büyüyeceğiz.”

“Bana anne-babandan bahsetsene, Lucy,” diye araya girdi Diana. “Ne iş yapıyorlar?”

“Babam modern Avrupa Tarihi profesörüydü. Artık emekli. Annem ise meme kanserinden öldü.” On yedi yıl geçmişti, bu yüzden bundan bahsetmek üzücü olmaktan çok rahatsız ediciydi. Rahatsızlık çoğunlukla, bu haberi duyduktan sonra ne söyleyeceklerini bulmaya çalışan diğer insanlar içindi.

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Tom, gür sesi odaya elle tutulur bir denge getirdi.

“Ben de birkaç yıl önce annemi kaybettim,” dedi Patrick. “İnsan bunun üstesinden asla gelemiyor.”

“Asla gelemiyor,” diye katıldım Patrick’e ani bir yakınlık hissederek. “Ama soruna cevap vermek gerekirse Diana, annem ev hanımıydı. Ondan önce de ilkokul öğretmeniydi.”

İnsanlara annemin öğretmen olduğunu söylemekten her zaman gurur duyardım. Ölümünden sonra sayısız insan bana annemin ne kadar harika bir öğretmen olduğunu, öğrencileri için her şeyi yapabileceğini söylemişti. Ben okula başladıktan sonra bile bir daha öğretmenliğe dönmemekle yazık etmişti.

Eğer yanında olup onunla vakit geçirmeyeceksen neden çocuk sahibi olarsın ki? derdi ve bu biraz komikti çünkü zaten ben on üç yaşımdayken öldüğü için yanımda olup benimle vakit geçirememişti.

“İsmi...” dedim tam Diana ayağa kalkarken. Hepimiz konuşmayı bırakıp onu gözlerimizle takip ettik. *Anaerki*l teriminin anlamını ve bir olmanın gücünü ilk kez o an anladım.

“Pekâlâ,” dedi. “Herkes masaya geçmek isterse, akşam yemeği hazır.”

Ve böylece annemle ilgili konuşma da bitmiş oldu.

* * *

Akşam yemeğinde kuzu rosto vardı. Diana kendi elleriyle hazırlayıp servis etti. Evlerinin büyüklüğü göz önüne alındığında yemek şirketi gelir sanmıştım ama en azından akşamın bu kısmı rahat ve tanıdık.

“Hayır kurumunuz hakkında duyduklarım beni çok etkiledi,” dedim Diana nihayet servis yapmak yerine, oturduğunda. “Ollie sizinle o kadar gurur duyuyor ki herkese bundan bahsediyor.”

Diana karnabahar peynirine uzanırken bana doğru belli belirsiz gülümsedi. “Öyle mi?”

“İnansanız iyi olur. Daha fazlasını duymayı çok isterim.”

Diana tabağına biraz karnabahar koydu ve sanki ameliyat yapıyormuş gibi dikkatle işleme odaklandı. “Ya? Ne duymak istersin?”

“Şey...” Birden kendimi spot ışıklarının altında gibi hissettim. “Sanırım... Bunu başlatma fikri nereden geldi? Nasıl başladı?”

Diana omuz silkti. “İhtiyacı gördüm. Bebek eşyası toplamak roket bilimi sayılmaz.”

“Mütevazıdır.” Tom ağzındakini çiğnemeye devam ederken çatalıyla biraz daha kuzu eti aldı. Çatal dolusu eti ağzına tıkp konuşmaya devam etti. “Katolik yetiştirilmesinden kaynaklanıyor.”

“Nasıl tanıştınız?” diye sordum merakla, Ollie’nin bana bunu hiç anlatmadığını fark ederek.

“Sinemada tanışmışlar,” dedi Nettie. “Babam fuayede annemi görmüş ve aralarında kıvılcımlar çıkmış.”

Tom ve Diana bakiştılar. Gözlerinde sevgi ama aynı zamanda başka bir şey de vardı, tam olarak anlayamadığım bir şey.

“Ne diyebilirim ki? Onun doğru kişi olduğunu hemen anladım. Diana tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Daha zekiydi. Daha ilginçti. Benden çok üstün, diye düşündüm.”

“Annem varlıklı bir aileden geliyormuş,” diye açıkladı Nettie. “Orta sınıf, Katolik bir aileden. Babam taşralıymış, hiç çevresi ve parası yokmuş. Sadece sırtındaki gömleği varmış.”

Eve girdiğim anda vardığım bilinçsiz sonuçtan vazgeçmek için bir an durdum; Diana’nın Tom’la parası için evlendiği sonucundan. Cinsiyetçi bir düşünceydi ama görünüşlerindeki eşitsizliği görünce varılması saçma bir sonuç değildi. Tom’la aşk için evlenmiş olması bence Diana’nın değerini birkaç kademe yükseltiyordu.

“Ya sen, Diana,” diye sordum. “Anlamış mıydın?”

“Elbette anlamıştı!” dedi Tom, yüzünü ellerinin arasına alarak, “Bu suratı görüp de nasıl anlamazsın?”

Herkes güldü.

“Aslında ona neredeyse kırk yıldır kendisiyle ilgilenmediğimi anlatmaya çalışıyorum ama sürekli üstüme geliyor,” dedi Diana alaycı bir şekilde. Tom’la birbirlerine gülmüşediler.

Önceki resmîyetinden sonra, Diana’nın bu yanını görmek güzeldi. Biraz daha birlikte vakit geçirdikten sonra, beni bu gizli köşesine kabul edeceğini umdum. Belki bir gün ona hayır işlerinde yardım etmeye bile başlardım? Diana kolay çözülecek biri olmayabilirdi ama başaracaktım. Çok geçmeden iyi arkadaş olacağımızdan emindim.

* * *

Annem Joy, öldüğünde on üç yaşındaydım. Annemin ismi çok yerindeydi; her zaman eğlenir, kendini asla fazla ciddiye almazdı. Şapkalar ve sallantılı küpeler takardı ve radyoda sevdiği bir şarkı çaldığında arabada yüksek sesle eşlik ederdi. Doğum günü partilerime, diğer yetişkinlerin aksine, süslü kıyafetlerle gelirdi ve step dansı yapmayı hiç öğrenmemiş olmasına rağmen ara sıra giymeyi sevdiği bir çift step ayakkabısı vardı.

Annem böyle bir insandı.

Annemi siyahlar içinde gördüğüm tek an, babamla bir konferansa veya yemeğe katıldığı zamandı. Babam annemin tam

tersiydi; muhafazakâr, ciddi ve nazikti. Aslında annem kişiliğini sadece babam için dizginlerdi. Babam akademik kariyerinin ortasında kadro değiştirmeye karar verdiğinde (bu zorlu ve kariyeri ile geçimimizi tehlikeye atması muhtemel bir şeydi) onu sorgusuz sualsiz destekledi. “Babamın işi bize, bizim işimiz de ona bakmak.”

Annem öldükten sonra babam bir daha kendine gelememi. İstatistikler, çoğu erkeğin bir önceki ilişkinin bitmesinden sonraki üç yıl içinde tekrar evlendiğini gösteriyordu ancak yirmi yıl sonra bile babam hâlâ mutlu ve bekârdı. *Annen benim hayat arkadaşımды ve hayat arkadaşı ömürlüktür*, derdi hep.

Annem öldükten sonra babam bize yemek pişirmesi, temizlik ve alışveriş yapması için bir yardımcı tuttu. Maria muhtemelen elli yaşındaydı ancak grilerle beneklenmiş ve topuz yaptığı siyah saçlarıyla yüz yaşında bile olabilirdi. Etek, külotlu çorap, alçak topuklu ayakkabılar ve kendi diktiği çiçekli önlükler giyerdi. Kendi çocukları büyümüşü ama henüz torun sahibi olmamıştı. Her gün öğlen on ikiden akşam altıya kadar gelirdi. Maria’nın benim açımdan resmî rolünün ne olduğunu bilmiyordum ama okuldan eve geldiğinde hep oradaydı ve bu anlar bana sanki gününün en güzel kısmıymış gibi gelirdi. Benim günümün de en güzel kısmıydı. Çantamı boşaltır, beslenme çantalarımı yıkar, öğleden sonra çayım için bir tabağa meyve ve peynir doğrardı. Annemin yapmayacağı şeylerdi bunlar. Geriye dönüp bakıldığında, bazıları Maria’nın boğucu olduğunu düşünebilirdi.

Ama ben sadece bana annelik yaptığını hissettim.

Bir keresinde grip olduğumda, Maria bütün gün benimle kalmıştı. Etrafta dolaşmış, ara sıra beni kontrol etmiş; bana su, çay veya alnıma koymak için serin bir bez getirmişti. Uyuklarken birkaç kez onun odaya girdiğini duyduğumda sırf telaşlansın diye hafifçe inlemiştim. Alnımı öpmüş ve bana su getirmişti. Hatta bana çorba bile içirmişti.

Elimi kalbime koyarak söylüyorum, hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

On sekizime bastığımda Maria gitti. Artık ilk torunu ve glomlu yaşlı bir köpeğı olmuştı, üstelik ben büyümüşüm ve onun yapacak pek bir şeyi kalmamıştı. Bundan sonra babam düzenli bir temizlikçi tuttu ve işten eve dönerken alışverişi kendisi yapmaya başladı. Maria doğum günü hediyeleri ve yılbaşı kartlarıyla iletişimini sürdürdü ama sonunda hayatı kendi ailesiyle doldu. Ve işte o zaman anladım. Benim *kendi aileme* ihtiyacım vardı. Bir eşe, birkaç çocuğa, yaşlı ve kör bir köpeğe. En önemlisi, bir Maria'ya ihtiyacım vardı. Tarifler paylaşacak, bilgelik edecek ve beni anne sevgisinin dalgalarında boğacak birine. *Ben* ailesi olduğum için yanımdan ayrılıp kendi ailesinin yanına dönme-yecek birine.

Artık annem yoktu. Ama belki bir gün kayınvalidem olurdu.

* * *

Akşam yemeğinden sonra Tom bize yüksek katedral tavanları, yerden tavana kitap rafları ve yığınla deri eşyayla dolu bir yer olan "çalışma odasında" takılmayı önerdi. Burası bana bir centilmen kulübünü hatırlattı. Büfeden yükselen devasa bir televizyonu ve içkilerle dolu gerçek bir barı vardı. Ollie kahve ve tatlıya yardım etmesi için mutfağa çağrıldı (ki bunun benim hakkımda bilgi almak istedikleri anlamına geldiğini düşündüm), bu yüzden ben de Nettie ve Patrick ile centilmen kulübünde takıldım.

"Ee," dedi Patrick bardan. Bize bir çeşit kokteyl yapıyordu ama iki kadeh şarap içtiğim için aslında buna ihtiyacım yoktu. Fakat içkilerle uğraşmaktan o kadar mutlu görünüyordu ki ona söylemeye gönlüm el vermedi.

"Diana hakkında ne düşünüyorsun?"

"Patrick," diye uyardı Nettie.

"Ne var?" Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bu tuzak soru değil."

Acıklı bir şekilde söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yoktu. Diana akşam yemeğinin çoğunu ara sıra birinin daha fazla sebze isteyip istemediğini sorarak

geçirmişti. Sorduğum soruları geçiştirmiş ve Tom'la ilk buluşması hakkındaki küçük kıkırdaması dışında, bütün akşam sinir bozucu bir şekilde mesafesini korumuştı. Dürüst olmak gerekirse, Tom, Nettie ve Patrick olmasa, hiç de sosyal bir etkinlik gibi gelmezdi. Tek bildiğim, Diana'nın umduğum gibi olmadığıydı.

"Şey... Sanırım o..." Ağzımda birkaç kelime geveledim: "*na-zik, ilginç, kibar*" gibi ama hiçbirisi doğru gelmedi ve samimiyetsiz olmak istemedim. Sonuçta, sadece ebeveynleri etkilemek için burada değildim. Ollie ile aramdaki her şey yolunda giderse, hayatımın geri kalanında Noelleri dönüşümlü olarak Nettie ve Patrick'le geçirecektim... Bu yüzden gerçekçi olmak önemliydi. Ancak gerçekten gerçekçi olmak için henüz çok erkendi. Aileyle kaynaşmak için politik olmak gerektiğini anlıyordum. Maksimum sonuç almak için desteğinizi ne zaman ve nereye vereceğinizi bilmeniz gerekirdi. Annemin her zaman dediği gibi yapmaya ve söyleyecek doğru bir şey bulmaya karar verdim.

"Bence harika bir aşçı."

Patrick biraz fazla içten güldü. Nettie ona kin dolu gözlerle baktı.

"Hadi ama Net!" dedi Patrick onu dürterek. "Dinle, daha kötüsü de olabilirdi. En azından Tom'umuz var, değil mi?"

Bu yetersiz bir teselliydi. Potansiyel bir kayınvalidede ne istediğime dair kafamda çok saf bir resim vardı. Ama hiçbir kayın-peder, hatta Tom bile onun yerini tutamazdı. Öte yandan Patrick buz gibi kayınvalidesini çok da umursamadan kabullenmiş görünüyordu, oysa belli ki o da Diana'dan pek hoşlanmıyordu.

Nettie'nin Patrick'le biraz yalnız kalmak istediği hissine kapıldım ve Ollie de hâlâ gelmediği için "Şey," dedim. "Tatlının nasıl gittiğine bakayım."

Çift kapıdan geçip geniş bir mutfığa açılan büyük odaya girdim. Devasa mutfağın ortasında büyük bir granit ada vardı. Ollie ve Diana sırtları bana dönük vaziyette adanın önünde duruyorlar ve peynir tabağına yiyecekleri yerleştiriyorlardı.

"Benim ne düşündüğümün bir önemi yok," dedi Diana.

“Benim için önemli,” dedi Ollie.

“Önemli olmamalı.” Diana, kelimelerini bir kütüphaneci veya piyano öğretmeni gibi, net ve düzgün bir şekilde, en ufak bir şüphe duymadan telaffuz ediyordu. Kapıda durdum.

“Ondan *hoşlanmadığını* mı söylüyorsun?”

Diana çok uzun süre duraksadı. “Ne düşündüğümün bir önemi olmadığını söylüyorum.”

Geri çekilip görüş alanından çıktım ve köşeye sığındım. Sanki yumruk yemiş gibi hissettim. Onca endişem arasında – onun istediğim gibi bir kayınvalide olmaması, beklentilerimi karşılamaması– narsistçe bir şekilde, onun beni sevmeyeceği hiç aklıma gelmemişti.

“Ciddi misin, anne? Bana Lucy hakkında ne düşündüğünü söylemeyecek misin?”

“Ah, Ollie!” Sinek kovalar gibi elini salladığını hayal ettim. “Bence *iyi* biri.”

İyi. Bunu hazmetmek için bir an durdum. *İyi* biriydim.

İyi olmanın güzel bir yanını aradım ama bulamadım. *İyi* olarak anılmak, kıyafetinizin sizi şişman göstermediğinin söylenmesi gibidir. *İyi* olarak anılmak, gıda zehirlenmesi yaşatmayan bayat bir sandviç olmak gibidir. *İyi* olarak anılmak, istenmeyen ama genel anlamda çok da kötü olmayan bir gelin olmak gibidir.

“Demek buradasın, Lucy!”

Arkamı döndüm. Tom koridorun girişinde ısıltılı parlıyordu. “Gel de tatlı için şarap seçmeme yardım et. Hangisini seçeceğimi asla bilemiyorum.”

“Ah, ben şaraptan pek anlamam...”

Ama Tom beni şaşırtıcı bir şarap yelpazesinin bulunduğu bir mahzene doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Tatlı için şarap tadımı yapıyormuş gibi davranarak gözlerimi kırıştırdım ve göz yaşlarımı gizlediği için karanlığa minnettar oldum.

Bana göre *iyi* olmak, ölü olmak gibi bir şeydi.

LUCY

Günümüz...

Polis mutfağımdaydı. Erkek polis Simon, nerede olduğunu sormadan kupaları, çay poşetlerini ve sütü bulmuş, şimdi bana bir fincan çay hazırlıyordu. Yanındaki kadın polis Stella, bulaşık makinesini plastik tabaklarla dolduruyor ve hamburger ekmeklerinin ve ketçabın artıklarını çöpe döküyordu.

Ollie koridorda, Nettie ile telefondaydı. Emin olmadığını... Bildiği her şeyi anlattığını... *Bilmediğini söylediğini!* Nettie'nin gelip polisle bizzat konuşması gerektiğini açıkladığını duydum.

Diana'dan bahsediyor, diye hatırlattım kendime. Diana *öldü*. Hiç anlaşılamadığımız gerçeği bu durum karşısında kayb oldu ya da en azından biraz olsun yumuşadı ve kendimi derin bir hüznle sarsılmış buldum. (Sanki Diana'nın ölümü onu daha yüksek, neredeyse asil bir konuma yükseltmiş gibiydi.) Birden geçmiş sorunlarımız önemsiz, hatta anlamsız geldi. Sonuçta, hiç kimse kayınvalidesiyle iyi geçinemezdi, değil mi? Hiç kimse! Mesela arkadaşım Emily'in kayınvalidesi, Poppy'nin laktoz intoleransı olduğuna inanmayı reddediyordu: *"Ne saçmalık, bizim zamanımızda bu 'intolerans' denen şey yoktu,"* diyordu. Jane'nin kayınvalidesi, özellikle Henry'ye bir kutu bebek bezi alma zahmetine girdikten sonra, neden tek kullanımlık bebek bezi kullandığını anlamıyordu. Sasha'nın kayınvalidesi, ona sürekli alacağı

mirastan bahsediyor ve Sasha'nın ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyordu. Danielle'in kayınvalidesi yerli yersiz nasihat veriyordu, Kena'nunki ise tam bir müdahaleciydi. Sara, kayınvalidesine hayran olan tek kişiydi ve bunun nedeninin Marg'ın haftada iki gün Sara'nın çocuklarına bakması, aynı zamanda ailenin çamaşırlarını yıkaması, ütü yapması ve dondurucuya koymak için ev yapımı yemekler hazırlaması olduğunu düşünüyordum. (Marg, bizim kırk yılda bir bulunan kayınvalide dediğimiz türden bir kadındı.)

Çocuklar nihayet yattı. Ne yazık ki, polis Diana'dan bahsettikten hemen sonra, çocuklar ortaya çıkıp ilgimizi istediler, bu yüzden Simon ve Stella çocuklar doyurulup yatana kadar nazikçe etrafta kalmayı teklif ettiler. (Hatta Simon çocuklar yemek yerken hamburgerleri servis edip onlarla sohbet edecek kadar ileri gitmişti!) Ayrıntıları beklemek cehennem gibiydi ama başka çare yoktu. Yatma vakti geldiğinde Ollie'nin Edie'yi (üçünün arasında yatırması en kolay olanıydı, zira sadece oyuncak kuzusu, *Twinkle Twinkle* şarkısı ve emziği yetiyordu) almasına izin verdim çünkü sonuçta annesi yeni ölmüştü. Diğer ikisini ben aldım, anlaşılan polisin evimize bir sebeple geldiğini sonunda anlamışlardı. Şaşkın bir hâlde onlara çalıntı bir bisiklet hakkında bize soru sormaya geldiklerini söyledim.

"Kimin bisikleti?" diye sordu Archie, örtüleri üstüne örtüp onu da örtülerle birlikte yatağa bastırmaya çalışırken. "Benimki değil, değil mi?"

"Hayır, seninki değil." Tekrar ayağa fırladı.

"Harriet'inki mi?" Onu tekrar yatırdım. "Muhtemelen bir yere atmıştır ve çalınmış gibi davranıyordur. Yeni bir tane istiyordur. Eğer ona yenisi alınırsa ben de isterim."

"Kimseye yeni bisiklet alınmıyor."

Bana şüphyle baktı ama sırtüstü pozisyonda yatmaya devam etti. Alnını öpmek üzereyken, *fırlayıp* bir anda ayağa kalktı.

"Bisikleti *benim* çaldığımı mı düşünüyorlar?"

"Hayır, Archie."

Harriet'a hiçbir koşulda yeni bir bisiklet alınmayacağına onu ikna etmeyi başardıktan sonra sakinleşti.

Harriet'in endişeleri biraz farklıydı. Onu örtünün altına sokarken yanımda kıpırdanıp kıvrandı. "Polis neden bizim bile olmayan bir bisiklet için *evimize* gelsin ki?"

"Şey... Yerini bilebileceğimizi düşünüyorlar."

"Neden böyle düşünsünler ki?" Sabit duran mavi gözlerinde bilgiç bir ifade vardı. Harriet bu bilgiç bakışıyla sık sık beni hırlıksız yakalardı. "Belki de," dedi, daha ben cevap bile veremeden, "sadece bir bisiklet için burada olduklarını *söylüyorlar* ama aslında başka bir şey hakkında bilgi topluyorlardır?"

Harriet geçen hafta sonu bir pijama partisinde *Spy Kids* izlemişti. Tüm *bu bilgi toplama* laflarının sorumlusunun o olduğundan şüphelendim. Ama kim bilir? Harriet her zaman algıları açık bir çocuk olmuştu. Dört yaşında birine göre fazla akıllıydı.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim ona. "Onlarla konuşur ve yarın sana haber veririm. Sen şimdi biraz uyu."

Yavaşça başını salladı ve örtünün altına girdi ama hiç uykusu yoktu. Aslında biraz sarsılmış görünüyordu. Büyükannesinin öldüğünü bile bilmediği düşünülüyordu, bu tuhaftı.

Ollie elinde telefonla koridordan çıkınca başımı kaldırdım. Mutfak sandalyesine sertçe oturdu ve ben de bar taburemden inerek yanına, masaya oturdum. "Nettie nasıldı?" diye sordum.

Ollie dirseklerini masaya, alnını sol eline dayadı. "Geliyor."

"Nettie mi?"

"Ve Patrick."

İçimde uyanan ufak panik dalgasını görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

Aman Tanrım! Patrick ve Nettie *elbette* geliyorlardı. Nettie'nin annesi yeni ölmüştü. Zorla da olsa bir araya gelmemiz iyi bir şeydi. Nettie'nin bize ulaşmasını haftalardır istemiyordum mu?

Simon çay fincanımı mutfak masasına getirdi, Stella'yla birlikte sandalyeleri çekip oturdular. Hepimiz toparlandık. Çocuklar uyanıkken takındığımız tüm o gayriresmî tavırlar ortadan kalktı ve işe koyulmaya hazırlandık.

"Ee?" diye sordu Ollie.

“Hemen konuya gireceğim,” dedi Simon. “Henüz tüm bilgilere sahip değiliz; ölüm nedeni hâlâ araştırılıyor. Bildiğimiz şey, bir komşunun bugün öğleden sonra saat beşi biraz geçte polise haber vererek annenizin hareketsiz bedenini pencereden gördüğünü bildirmesi. Polis içeri girdiğinde annenizin birkaç saat önce ölmüş olduğunu anlamış.”

“Evet ama *sebebi* neymiş?” Ollie sesindeki hüsrancı gizleyemedi. Uzanıp elimi elinin üzerine koydum.

“Otopsi sonuçlanana kadar kesin olarak bilemeyiz,” dedi Simon. “Ama annenizin kendi canına kıymış olabileceğini gösteren bazı malzemeler ve bir mektup bulundu.”

Ardından gelen sessizlikte her şeyin farkına varmıştım; polis memurunun şakaklarındaki hafif yağmur ya da ter parıltısı, perdeyle pencere arasına sıkışan sinek, kafamın içinde çılgınca dolaşan kan gibi.

“Şok yaşadığınızın farkındayım,” dedi Stella.

“Evet,” dedim.

Dikkatimi garip bir şekilde kıpırdamadan duran Ollie’ye verdim. Kolumu doladım ve hızlı, ritmik daireler çizerek sırtını ovuşturdum, tıpkı çocuklar düşüp kendilerini yaraladıklarında yaptığım gibi. Yine de kıpırdamadı.

“Emin misiniz?” diye sordu sonunda. “Annemin...”

“Bulduğumuz not ne yapmaya karar verdiği konusunda oldukça açıktı. Ve... Malzemeler önceden satın alınmış olmalı ki bu da yaptığı şeyin anlık bir karar olmadığını gösteriyor.”

Ollie aniden ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Sonra birden durdu.

“Ne malzemesi buldunuz?”

“Maalesef şu anda bunu size söyleme yetkimiz yok. Adli tabip intihar olduğuna karar verene kadar, olası bir cinayet olarak ele almak zorundayız...”

Olası bir? Ollie’nin ağzı açık kaldı ama cümlesini bitiremedi.

“Bu, ikinci bir emre kadar göz ardı edemeyeceğimiz bir konu. Duyamak zor, anlıyorum.” Simon’ın tavrı yetkin ve profesyonel

de olsa onu ciddiye almam zordu. O kadar gençti ki. O genç, kırışksız suratıyla ne kadarını anlayabilirdi?

“Annenizin kendi canına kıymak istemesinin bir sebebi olabilir mi?” diye sordu Stella. Dikkatini Ollie’ye vermişti ama bakışları ara sıra sanki gizlice bana kayıyordu. “Belki de depresyondaydı? Zihinsel ya da fiziksel bir rahatsızlığı var mıydı?”

“Meme kanseri idi,” dedi Ollie. “Ama kendi canına kıymazdı. Buna inanmam çok zor.”

Ollie başını ellerinin arasına aldı. Ama biraz sonra, ön camdan sızan ışık huzmelerini fark edip tekrar yukarı baktı. Patrick’in arabası garaj yoluna giriyordu.

“Geldiler,” dedim gereksiz yere.

“Hadi,” dedi Stella.

Ollie ve ben kapıya doğru yürüdük. Patrick sürücü koltuğundan indi. Upuzun boyuyla araçtan yüksekti. Nettie için kapıyı açmak üzere arabanın etrafından dolaştı ama Nettie’nin ortaya çıkması uzun sürdü. Sonunda çıktığında, şok oldum. Yüzü ve gözleri çökmüştü. Onu görmeyeli sadece birkaç hafta olmuştu ama bu süre içinde çok kilo vermiş olmalıydı.

“Nettie,” dedim merdivenleri çıkarken. “Çok... Üzgünüm.”

“Teşekkür ederim.”

Bakışları yerde olduğu için Ollie ona sarıldığında hazırlıksız yakalandı. Belki de şaşkınlıktan, Ollie’nin ona sarılmasına izin verdi. Birkaç adım geride bekleyen Patrick beni başıyla selamladı.

Arkamı dönüp eve girdim.

İçeride Simon ve Stella kupaları topluyor ve kısık sesle konuşuyorlardı. Banyoya süzıldüm. Banyo oyuncakları yerlere saçılmış ve çocukların diş fırçaları aynanın önüne sıralanmıştı, dişlerini fırçalamayı unuttuğumuz için fırçaların üzerinde hâlâ diş macunu vardı. Onları durulayıp plastik kaba geri koydum. Sonra lavabonun altındaki dolabı açıp eski, sarı bir havlu aldım. O kadar yıpranmıştı ki eski bir havluya ihtiyaç duyulacak zamanlar için saklıyordum; yerleri silmek, ayakkabı boyamak veya kusmuk temizlemek için... Ollie elbette, eski havlu kavramını

anlamıyor ve misafirlerimiz geldiğinde hep bu havluyu seçmeyi başarıyordu. Ama tabii ki tüm bunlar önemsizdi çünkü Diana ölmüştü.

“Lucy?” diye seslendi Ollie yan odadan. “Lucy? Neredesin?”

“Bir dakika,” dedim ve kimse ağladığımı duymasın diye sarı havluyu yüzüme bastırdım.

DIANA

Geçmiş

“Ah doğru,” dedi Jan. “Dün gece yeni kız arkadaşıyla tanıştın, değil mi? Nasıl geçti?”

Kathy, Liz, Jan ve ben, Baths’ın güvertesindeydik, arkamızda mavi-yeşil bir cam panel vardı. Bir deniz ürünleri tabağı, bir kâse patates kızartması ve bir şişe Bollinger sipariş ettik. Tüm bu olay hem son derece hoş hem de korkunç derecede gösterişliydi. Jan’ın sağ omzunun üzerinden uçan bir martı, patates kızartmasını ilgiyle izliyordu.

Güneşi engellemek için elimi kaldırdım ve kızların hepsinin bana dikkatle baktığını fark ettim.

“Evet, anlatsana Diana,” dedi Kathy.

Kızlar öne eğilince ilgi odağı olmanın verdiği o utancı hissettim. Aynı zamanda öfkelen dim. Bu arkadaş grubundan (Tom’un arkadaşlarının eşlerinden) keyif almamın sebeplerinden biri de genellikle kendi işleriyle çok fazla ilgilenip benimkiyle ilgilenmemeleriydi ve eğer *nefret ettiğim* bir şey varsa, o da insanların benim işlerimi bilmesiydi.

“Evet, Lucy ile tanıştım,” dedim belirsiz bir şekilde. “İyi ydi.”

İçeceğimi yudumladım. Ayın ilk çarşambasıydı, yani Brighton Baths’teki olağan buluşmamızdaydık. Bir zamanlar buluşmalarımız güya bir kitap kulübü etkinliğiydi ve ben bu fikre olduk-

ça meraklıydım. Önerdiğim ilk kitap Clementine Churchill'in biyografisiydi ve Baths'e bir tartışma konusu listesi hazırlayıp gelmiştim ancak kimsenin o lanet şeyi okumadığını görmüştüm. Toplantının sonunda kimse başka bir kitap önermemiştir ve o zamandan beri Jan bu etkinliğimize *içki kulübü* demeye başladı.

"İyi mi?" diye ısıklık çaldı Jan. "Aman Tanrım!"

"Neden 'Aman Tanrım'?" diye sordum. "İyi dememin nesi var?"

"Hafif övgüyle lanetlemek demektir," diye mırıldandı Liz.

"*İyi* ile başlayan hiçbir şeyden güzel bir sonuç çıkmaz," diye onayladı Kathy.

Anlamıyordum. Bana kalırsa, *iyi*, evladın yeni kız arkadaşı için uygun bir onay mührüydü. Başka ne diyebilirdim ki? *Sevmek* çok güçlü bir kelimeydi ve birlikte geçirdiğimiz basit bir akşamdan sonra *beğenmek* bile abartı olurdu. Tanrı korusun, oğlunun yeni kız arkadaşına yaltaklanan, en iyi arkadaş olmaya çalışan, birlikte alışverişe ve spaya gitmek için yalvaran o baskıcı kadınlardan biri olamazdım. Bana göre, eğer Lucy oğlumu seviyor ve oğlum da onu seviyorsa, bu *iyiydi*. Kesinlikle *iyi*.

"Hadi ama Diana'dan bahsediyoruz," dedi Kathy ve buz kovalarından şampanya şişesini alıp içinin boş olduğunu gördü. Garsona bir tane daha getirmesini işaret etti. "*İyi* aslında çok büyük bir övgü."

Herkes kıkırdayınca şaşırdım. *İyi* demekte ne sorun vardı ki? Yeni arkadaşların sorunu da buydu. Kabul ediyorum, yeni kelimesi biraz abartılı olmuştu çünkü Jan, Kathy ve Liz'le otuz yıldır arkadaşım ama ömrünüz boyunca tanıdığınız ve hiçbir şeyi açıklamak zorunda kalmadığınız arkadaşlar gibisi yoktu. Cynthia olsa *iyi* derken ne demek istediğimi anlardı. Bugün bile Cynth'i çok özlüyordum.

"Onu zorladın mı?" diye sordur Kathy. "Sevgili oğlun için niyetini sordun mu?"

Neden herkes benim düşüncelerimi bu kadar önemsiyordu? Asıl önemli olan Ollie'nin fikri değil miydi? Sonuçta büyük resme bakıldığında, kız hakkında ne düşündüğüm büyük ölçüde

önemsizdi. Bana sorarsanız bazı ebeveynler (benimkiler olan Maureen ve Walter da dahil) kendi fikirlerini biraz fazla önemsiyordu. Katolik olarak büyümüştüm ve annem mahallemizdeki herkesin, özellikle de kendi çocuğunun ne yaptığını yakından takip ederdi. Uzun zaman önce annem gibi olmayacağıma söz vermiştim. Ve gerçekten de olmayacaktım.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Jan. “Yoksa dehşete mi düştün?”

“Hiçbiri,” diye cevap verdim çünkü Lucy tam da beklediğim gibiydi: güzel, nevrotik, etkilemek için yanıp tutuşan biri. Tam Ollie’nin tipi. Zeki, çekici ve biraz da tuhaf doğmuştu; hayatını önce ailesi, sonra da erkekler tarafından hayranlıkla karşılanarak geçirmiş biriydi. Öğretmeninin gözdesi, okul başkanı, spor şampiyonu olan biri. Onun gibi kızlar için her şey kolaydı. Bu hâli beni rahatsız etmese ve onun için mutlu olmak istesem de kendileri için her şeyin kolay olmadığı çok fazla kız görmüştüm.

“Oğlun için yeterince iyi değil mi?” diye sordu Jan bilmiş bilmiş.

“Kimse değildir,” diye onayladı Liz, tuhaf bir şekilde çünkü oğlu yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi Kathy. “Biri Freddie’yi benden alsın diye ona *para bile verirdim*. Bir gün benimle yaşamak isteyecek ve işini bırakıp kışının üstüne oturarak bütün gün reality şovları izleyip kendine ‘bakıcı’ diyecek diye korkuyorum. Bir gelin için *her şeyimi* veririm. Yaşlanıp saçlarım ağardığında çenemdeki tüyleri yolacak ve rujumu sürececek biri için. Oğullar bu tür şeylerde beceriksizdir.”

Birkaç patates kızartması atıştırıp kendi aralarında tartışmalarını umdum. Sonuç olarak, aileye yeni bir eş katıldığında uyum sağlamak için biraz zaman gerekirdi. Farklı değerleri, farklı geçmişleri, farklı görüşleri olurdu. Her şey harika bir şekilde sonuçlanabilirdi ama elbette sonuçlanmayabilirdi de. Patrick birkaç yıldır bizimleydi ve ben ondan pek memnun olmasam da uyum sağlamıştık. Lucy kalırsa onunla da aynısının olacağından şüphem yoktu. Yine de biraz hazırlıklı olmak doğaldı. Bir değişim başlıyordu, elbette bir süre tetikte olacaktık.

“Sence o para avcısı mı?” Jan elini koluma koydu ve yorumları biraz daha uğursuz ve heyecan verici hâle getirdi.

“Hayır.”

Kızlar hayal kırıklıklarını gizleyemedi. “Öyleyse yeni bir Patrick değil?”

Cevap vermedim. Patrick’in küçük muhasebe işiyle ilgili kendi fikirlerim vardı. Bence işini, sorunlarının üstesinden gelmek için yüklü bir miras bekleyen birinin coşkusuyla yürütüyordu. Bu beni ilgilendirmezdi ve kesinlikle Jan’ı da ilgilendirmezdi. Ayrıca çalışma ahlakı ne olursa olsun, Patrick aileden biriydi ve Nettie onu çok seviyordu. Bu yüzden ona sadık olmalıydım.

“Önemli olan tek şey Ollie’yi mutlu etmesi,” dedi Kathy uzun bir sessizlikten sonra ve herkes onaylarcasına mırıldandı. Ben hariç herkes.

Bana sorarsanız, herkes çocuklarının mutluluğuyla biraz fazla ilgileniyordu. Herhangi birine çocukları için ne dilediklerini sorsanız, hepsi mutlu olmalarını ister. Mutlu! Topluma katkıda bulunan, empatik üyeler değil. Alçakgönüllü, bilge ve hoşgörülü değil. Zorluklara karşı güçlü veya talihsizliklere karşı minnettar değil. Ben ise çocuklarım için her zaman zorluk istemiştim. Gerçek, dürüst zorluklar. Onları empati sahibi ve bilge yapacak büyüklükte zorluklar. Her gün uğraştığım hamile mülteci kızları ele alalım: Hayal bile edilemeyecek zorluklar yaşamışlardı ve şimdi burada çok çalışıyorlar, katkıda bulunuyorlar ve minnet duyuyorlardı.

Çocuklarınız için daha ne isteyebilirdiniz ki?

* * *

Nişan beklediğimden daha hızlı, bir yıl içinde gerçekleşti. Ollie bir akşam yemeğinde, iki yaşındayken bahçeden ölü bir kuş getirdiğinde takındığı o gururlu gülümsemeyle nişanı duyurdu. Tom elbette, haberi duyunca neredeyse sevinçten delirdi, hatta bir ara gerçekten gözyaşlarına boğuldu. Tanrı aşkına! Bu beş ay önceydi. Asıl iş olan düğün planlaması henüz başlamamıştı bile.

“Anne, baba? Hazır mısınız?”

Lucy’nin babası Peter’ın yanında, XV Louis tarzı döşeme-
li koltuklarda, allık rengi kadife bir perdeye doğru eğilmiş bir
şekilde otuyordum. Lucy ara sıra perdenin arkasından çıkıp
sahnede duruyor ve satış danışmanı Rhonda telaşa etrafında
koşturuyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu durum birçok neden-
den dolayı acı vericiydi, özellikle de Rhonda’ya Lucy’nin annesi
olmadığımı iki kez belirtmeme ve kesinlikle *onun da* annesi ol-
mamama rağmen bize “anne ve baba” diye hitap etmeye devam
etmesi yüzünden.

“Hazırız,” diye cevap verdik aynı anda.

Annemi böyle bir yere davet etseydim neler söyleyeceğini
düşündüm. *Ne saçmalık! Gelinliğini ben yaparım, kiliseden Ida ve
Norma da yardım eder. Ida, yeğeni Mary’nin gelinliği için çok gü-
zel küçük rozetler yaptı, onları görmeliydin! Elbette, zavallılığın bü-
yük güne kadar beli kalınlaştığı için onları çıkarmak zorunda kaldı.
Herkesin diline düştü bilirsin...”*

Lucy bugün beni davet ettiğinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim.
Görünüşe göre nedimesinin kızı bu sabah parkta düşüp kolunu
kırmış ve şu anda çocuk hastanesinde ameliyat olmayı bekliyor-
du ve Lucy de bir kadın görüşü istiyordu. Aslında oldukça alı-
şılmadık küçük bir gruptu, Lucy’nin babası da oradaydı ancak
Lucy bu konuda kararlıydı. “On üç yaşımdan beri hem annem
hem de babam oldu, bence buradaki yerini fazlasıyla hak etti.”

Haklı olduğumu düşünsem de fikrimi söylemeye cesa-
ret edemedim. Bu tür konularda anneler söz sahibi olmalıydı.
Kayınvalidelerse bej giyip susmalıydı.

Komik olan şu ki, Lucy beni utanarak çağırmıştı. “Eminim
çok meşgulsünüzdür ama müsait olup da gelebilirseniz çok se-
vinirim.”

Kaderin cilvesine bakın ki meşgul değildim ve hiçbir zaman
uydurma bahaneler üretmekte iyi olmamıştım. Nettie de davet
edilmişti ama gelemeyeceği için çok üzülmesine neden olacak
bir doktor randevusu vardı.

“İşte geliyor!” diye haykırdı Rhonda, kadife perdeyi hızla açıp Lucy’yi sahneye tıpkı bir öncekine benzeyen askısız ve kabarık etekli bir gelinlikle çıkarırken. Barbie’nin bir çocuğun doğum günü pastasına basılmış hâli gibiydi. Rhonda onu gülünç bir dönüş yapmaya zorladı.

“Beğendiniz mi?” diye sordu Lucy utangaç bir şekilde.

Peter’ın tahmin edilebileceği gibi gözleri doldu. Tüvit ceke-tinden yumuşak beyaz sakalına ve deri bağcıklı ayakkabılarına kadar tipik bir ihtiyar profesördü. Ayağa kalktı. Cebinden bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı.

“Sanırım bunu onay olarak kabul edebiliriz,” dedi Rhonda heyecanla. “Peki, sen ne düşünüyorsun anne?”

Herkes bana baktı.

Tek düşünebildiğim, her şeyin aşırı derecede şımartıcı olduğuydu. Gelinlik, allık rengi perdeler, XV Louis sandalyeler. Ama ne demem gerekiyordu?

“Çok güzel görünüyor mu?” diye sordu Rhonda.

Lucy kesinlikle güzel bir kızdı ama onunla ilgili en ilginç şeylerden birinin sıra dışı tarzı olduğunu fark ettim. Çarpışan desenler; renk patlamaları, her yerdeki pullar. Bugün gelinlik mağazasına geldiğinde kocaman, geniş kenarlı bir hasır şapka ile takunya giymişti. *Takunya!* Bana sorarsanız biraz abartılıydı ama kızın bir duruşu olduğunu inkâr edemezsiniz. Ancak bu gelinlikle çok sıradan görünüyordu. Klasik, sıradan bir gelin gibi.

“Şey, bence bu...”

“Ne düşünüyorsun, Lucy?” dedi Peter, mendilinin arkasından çıkarak. “Sen beğendin mi?”

Lucy’nin yüzünde temkinli bir gülümseme belirdi. “Beğendim.”

Bunun üzerine Rhonda arka odaya koştu, Lucy’nin başına ilıştirdiği bir duvak ve elinde tutması için plastik bir gül buketiyle geri döndü. Bu öyle bir satış stratejisiydi ki kendimi ona dik dik bakarken buldum. Elbette satış yapmakta yanlış bir şey yoktu, insanın geçimini sağlaması gerekiyordu. Ama bu bir şekilde uygunsuz ve zorlayıcı geldi.

Peter boğazını temizledi. "Tamam, Rhonda. Borcumuz nedir?"

Rhonda bilgisayarının başına geçti ve mantıksız bir süre boyunca tuşlara bastı. Anlaşılan gelinlik mağazalarında fiyat belirlemek inanılmaz derecede karmaşıktı. Dönüp saten kaplı gelin ayakkabılarına bakıyormuş gibi yaptım. Hem gelinliğin hem de düğünün parasını Peter ödüyordu ve yarısını ödeme teklifimizi reddetmişti. Tahmin edilebileceği gibi dehşete düşen Tom, ben Peter'ın bunu aşağılayıcı bulabileceği konusunda onu ikna edene kadar fikrini değiştirmesi için adama *yalvarmıştı*. Ayrıca, Lucy ve Ollie çok sade bir düğün planlıyorlardı ve bu da beni rahatlatıyordu, bu yüzden Peter'ın gücünün yeteceğinden emindim. Ta ki Rhonda'nın yepyeni bir aile arabası alabilecek kadar bir fiyat fısıldadığını duyana kadar.

Peter'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Aman Tanrım," dedi Lucy. "Gerçekten mi?"

Rhonda ciddiyetle başını salladı. "Bunlar gerçek Swarovski kristalleri. Ve bu bir balo kıyafeti, yani çok fazla kumaş var."

"Başka bir şey deneyeceğim," dedi Lucy hemen. "Hazır bir şey veya bir numune..."

Bir düğün dergisi alıp dikkatle ona odaklandım. Kayınvalidelerin bu tür şeylere davet edilmemesinin nedeni *buydu*. Peter, benim buna şahit olmamla inanılmaz derecede mahcup ve köşeye sıkışmış hissedecekti. Tom burada olsaydı çoktan ayağa kalkmış, siyah Amex kartını uzatıyor ve Rhonda'yı almaya zorluyor olurdu. Benim tarzımsa Lucy'ye, bir evin peşinatı kadar olmayan, mükemmel güzellikte bir gelinlik bulabileceğini ima etmek olurdu.

Bugün erken saatlerde evinde ziyaret ettiğim Amina'yı düşündüm. Üç ay önce Sudan'dan ikizlere hamile olarak gelmişti ve beş yaşından küçük üç çocuğu daha vardı. Bu sabah ona çok kullanılmış çift kişilik bir bebek arabası götürmüştüm. Gözyaşlarına boğularak Allah'tan beni ve ailemi kutsamasını diledi. En küçük iki çocuğunu süpermarkete götürmek için kullanacağını çünkü iki ve üç yaşındaki çocuklarının yürümek zorunda kaldıkları için minik bacaklarının çok yorulduğunu söyledi. Bazı günler, bana bir kilometreyi bir saatte yürüdüklerini anlattı.

“Gerçekten istediğin bu mu?” dedi Peter.

“Baba... Emin misin? Çok para.”

“Benim sadece bir kızım var,” dedi adam. “Ve sen sadece bir kez gelin olacaksın.”

“Duvak da isteyecek misin?” dedi Rhonda, etrafında dönen bir akbaba gibi. “Sadece soruyorum çünkü stoklarımızda kalan son duvak bu. Sana yüzde on indirim yapabilirim,” dedi ve tekrar bilgisayarına tıklamaya başladı. Bir iki dakika sonra gözlerini yaşartan bir bedel açıkladı.

“Hayır, duvağa ihtiyacım yok,” dedi Lucy.

“Ama duvak gerçekten de görünümü tamamlıyor, değil mi anne?” dedi Rhonda, beni kendi çirkin planına çekerek. “Ve kızın için mükemmel bir düğün yapmak söz konusu olduğunda bu küçük bir bedel sayılır, değil mi?”

Rhonda, zihnimde yeni bir kötülük seviyesine ulaştı. Zavallı bir babayı, karşılayamayacağı bir duvak almaya zorluyordu. Beni kendi safına katılıp adama karşı birlik olmaya teşvik ediyordu. O gülünç derecede pahalı dantel parçasını almamasının, kızını sevmediği veya ona mükemmel bir düğün yapmak istemediği anlamına geldiğini ima ediyordu. Bana kalsa, kadını sokağa atıp kırbaçlatırdım.

“Açıkçası, kraliyet ailesi dışında hiç kimsenin bu fiyatı küçük bir bedel olarak göreceğini sanmıyorum,” dedim ona. “Bu resmen güpegündüz soygun yapmak ve sen kendinden utanmalısın. Geceleri nasıl uyuyorsun bilmiyorum.”

Peter ve Lucy bana bakmak için döndüler. Rhonda ise dünyanın ona karşı olduğunu ve hiçbir şeyin onun suçu olmadığını düşünen bir gencin somurtkan, kızarmış yüz ifadesini takındı.

“Ve bir şey daha,” dedim, artık herkesin dikkatini çektiğim için. “Defalarca belirttiğim gibi ben Lucy’nin annesi değilim.” Ellerimi kucağımda kavuşturdum. “Ben onun *kayınvalidesiyim...*”

LUCY

Günümüz

“Çay isteyen var mı?” diye sordum.

Kimse cevap vermedi ama ben yine de su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfığa gittim. Düşüncelerim oradan oraya savruluyordu. Diana ölmüştü. Zihinsel olarak bunu anlıyordum ama nedense doğru gelmiyordu. Bu tuhaf uyuşukluk hissi tanıdık geliyor, bana kendi annemin ölümünden sonra haftanın hangi günü ve hangi saati olduğunu bilmeden sersem sersem dolaştığım günleri hatırlatıyordu. Acı günler sonra vurmuştu; hızlı ve sertti, sanki bir sapanla üzerime fırlatılmış gibi... Annemin cenazesinde acının ağırlığı altında ezilmiştim, o kadar çok ağlamıştım ki zavallı babam ne yapacağını bilememişti

Yüksek bir raftan kupaları alıp tezgâhın üzerine dizdim. Pencerenin ötesindeki gökyüzü simsiyahtı. Patrick, Nettie ve Ollie oturma odasında, mobilyaların üzerine yayılmış, farklı yönlere bakıyorlardı. Patrick ve Nettie’nin gitmek istedikleri hissine kapılıyordum ama gitmemeleri gerektiğini düşünüyorlardı, sanki gitmeleri Diana’ya karşı küçümseyici bir tavır olarak algılanabilirmiş gibi. Ne de olsa böyle anlar ailenin bir arada olması gereken anlardı.

Simon ve Stella bir saatten uzun süre önce gitmişler, geride iki parlak kartvizit ve ciddi bir ortam bırakmışlardı. O zamandan

beri Nettie, Ollie ile ilk kucaklaşmasını yeniden düşünmüş gibi, aynı odada olmasına rağmen ondan olabildiğince uzağa kurulmuştu. Patrick hemen yanında oturuyor, samimi ama duygusuz bir şekilde bacağını okşuyordu. Nettie'nin gözyaşları durmuyor, gözleri sürekli doluyor ve yaşlar boşalıyordu.

Ollie şaşırtıcı derecede kuru gözlerle bakıyor, şaşkınlığın ve sinirin imkânsız bir karışımı gibi görünüyordu. Her ne düşünüyorsa, dönüşümlü olarak başını önce *hayır*, sonra *evet* anlamında sallıyordu. Aslında ben de tam olarak aynı şeyi hissediyorum. *Hayır, Diana ölmüş olamaz, ardından evet, öldü ve bu dünyadaki en kötü şey değil.* Sonuçta, Diana'dan hoşlanmadığımı hiç gizlemediğim. İlişkimiz inişli çıkışlıydı. Hatta bir ara *şiddete* bile dönüşmüştü. Acaba polis Diana'nın ölümünü araştırırken bunu keşfeder mi diye merak ettim.

“Misafir çayımı” yudumlarken (papatyanın Nettie'ye iyi geleceği hissine kapıldım), Tom'un öldüğü günü düşünmeden edemedim. Hepimiz sabahın ortasında, evden ve işten çağırılmış ve onunla vedalaşmaya gelmiştik ama Tom akşamdan gece yarısına kadar direnmişti. Bu çağrıyı ilk kez almıyorduk. Daha önce de iki kez ağlayarak veda konuşması yapmıştık ama Tom mücadeleye devam etmişti. Ancak doktorlar bu sefer son, demişlerdi. Görünüşe göre.

Yirmi dört saat sonra Tom dayanmaya devam ederken Ollie hemşireye, Tom'a “acısını dindirmek” için verebileceği bir şey olup olmadığını sormuştu.

Hemşire hiçbir şey olmadığını ve Tom'un ölmesinin birkaç gün sürebileceğini açıkladığında, Ollie bir yastığa uzanıp, “baba-sıyla birkaç dakika yalnız kalmak” istediğini söylemişti.

Herkes bitkin bir neşeye hafifçe telaşlanmış, hatta Diana hemşireye oğlunun şaka yaptığığın apaçık ortada olduğunu anlatırken hepimizi şaşırtarak gülümsemişti. Ama bugün şaka yapılacak bir şey yoktu. Her şey son derece kasvetliydi.

Çayı oturma odasına götürüp Nettie'ye bir kupa uzattım ama fark etmemiş gibiydi. Bir iki saniye sonra Patrick kupayı alıp sehpanın üzerine koydu.

“Galiba cenaze hakkında konuşmak için çok erken,” dedim. Çok erkendi ama artık sessizliğe dayanamıyordum. Hem başka ne hakkında konuşacaktık ki? Nettie boş televizyon ekranına, Ollie ayakkabılarına bakıyordu.

Sadece Patrick bana baktı ve hafifçe omuz silkti. “Sanırım bu cesedi ne zaman alacağımıza bağlı,” dedi.

Nettie gözle görülür şekilde kasıldı.

Ollie’nin oturduğu kanepenin koluna tünedim. “Ne zaman verecekler?”

“Sanırım önce otopsi yapılacak,” dedi Patrick. “Zaman alır.”

“Ama... Neden otopsi yapıyorlar?” diye sordu Nettie. Sanki yeni uyanmış gibi, yarı sersemlemiş bir hâlde etrafa baktı.

“Polis cinayet olarak değerlendirdiklerini söyledi,” diye açıkladı Ollie. Nettie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Herkes göz teması kurmamamız gerektiğini unutmuş gibi görünüyordu, zira hepimiz birbirimize dikkatle bakıyorduk.

“Bunu bir cinayet olarak ele almaları *gerektiğini* söylediler,” dedi Patrick, “Aslında öyle olduğunu düşünmüyorlar. Bana oldukça açık geldi. Mektup... Malzemeler...”

“Sence ne tür malzemelerden bahsediyorlar?” dedi Ollie. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “İp mi? Silah mı?”

“Ollie!” dedim.

Nettie o kadar solgunlaştı ki bayılacak gibiydi. Yan odada bir yerlerde, Ollie’nin telefonu çalmaya başladı. Bu kadar geç saatte iş ortağı Eamon arıyor olmalıydı. Ollie cevap vermek için kalkmayınca rahatladım.

“Eğer cinayet olabileceğini düşünüyorlarsa,” dedi Nettie soru sorar gibi bakarak, “insanlarla konuşacaklar mı? Araştıracaklar mı?”

Patrick kucağına baktı. “Sanırım buna mecburlar.”

“Ama kimi araştıracaklar?” dedi Ollie. “Annemi kim öldürmek ister ki?”

Patrick, Ollie ve Nettie yavaşça dönüp teker teker bana baktılar. Bense gözlerimi indirip çay fincanıma baktım.